

Elemente de legislație fiscală

- 1. O primă lege care reglementează modul de organizare a întreprinderilor este: Legenr. 31/16 noiembrie 1990 *privind societățile comerciale, care prezintă formele de organizare.***

„Dispoziții generale

Art. 1. - În vederea efectuării de acte de comerț, persoanele fizice și persoanele juridice se pot asocia și constitui societăți comerciale, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi.

Societățile comerciale cu sediul în România sunt persoane juridice române.

Art. 2. - Societățile comerciale se vor constitui în una din următoarele forme:

- a) societate în nume colectiv, ale cărei obligații sociale sunt garantate cu patrimoniul social și cu răspunderea nelimitată și solidară a tuturor asociaților;
- b) societate în comandită simplă, ale cărei obligații sociale sunt garantate cu patrimoniul social și cu răspunderea nelimitată și solidară a asociaților comanditați; comanditarii răspund numai până la concurența aportului lor;
- c) societate în comandită pe acțiuni, al cărei capital social este împărțit în acțiuni, iar obligațiile sociale sunt garantate cu patrimoniul social și cu răspunderea nelimitată și solidară a asociaților comanditați; comanditarii sunt obligați numai la plata acțiunilor lor;
- d) societatea pe acțiuni, ale cărei obligații sociale sunt garantate cu patrimoniul social; acționarii sunt obligați numai la plata acțiunilor lor;
- e) societate cu răspundere limitată, ale cărei obligații sociale sunt garantate cu patrimoniul social; asociații sunt obligați numai la plata părților sociale.”

- 2. Altă lege cu importanță în organizarea unei firme este: Lege nr. 133/ 20 iulie 1999 *privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii***

„**Art. 2. –** În sensul prezentei legi, întreprinzătorul este o persoană fizică autorizată sau o persoană juridică care, în mod individual sau în asocieră cu alte persoane fizice autorizate sau cu persoane juridice, organizează o societate comercială, denumită în continuare întreprindere, în vederea desfășurării unor fapte și acte de comerț conform prevederilor art.3.

„**Art. 3. -** Prin întreprindere se înțelege orice formă de organizare a unei activități economice, autonomă patrimonial și autorizată potrivit legilor în vigoare să facă acte și fapte de comerț, în scopul obținerii de profit prin realizarea de bunuri materiale, respectiv prestări de servicii, din vânzarea acestora pe piață, în condiții de concurență.

Art. 4. - (1) Întreprinderile mici și mijlocii care își desfășoară activitatea în sfera producției de bunuri materiale și servicii se definesc, în funcție de numărul mediu scriptic anual depersonal, după cum urmează:

- a) până la 9 salariați - microîntreprinderi;
- b) între 10 și 49 de salariați - întreprinderi mici;
- c) între 50 și 249 de salariați - întreprinderi mijlocii.

- (2)** Nu se încadrează în prevederile prezentei legi societățile bancare, societățile de asigurare și reasigurare, societățile de administrare a fondurilor financiare de investiții, societățile de valori mobiliare și societățile cu activitate exclusivă de comerț exterior.

- (3) Nu beneficiază de prevederile prezentei legi societățile comerciale care au ca acționarsau asociat persoane juridice care îndeplinesc cumulativ următoarele două condiții:
- a) au peste 250 de angajați;
 - b) dețin peste 25% din capitalul social.
- (4) Beneficiază de prevederile prezentei legi întreprinderile mici și mijlocii care realizează o cifră de afaceri anuală echivalentă cu până la 8 milioane EURO.”

.....
Art. 10. - (1) Pentru a stimula înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii se introduce o procedură simplificată privind obținerea avizelor, autorizațiilor și licențelor de funcționare, centralizată prin camerele de comerț și industrie - birourile de asistență pentru constituirea și dezvoltarea societăților comerciale.

După ce ai găsit forma ideală pentru viitoarea ta societate comercială, ce mai trebuie săștii?
Ce impozite trebuie să plătești ...

3. Conform Legii 414/26 iunie 2002 privind impozitul pe profit:

„**Art. 1. - (1)** Sunt obligate la plata impozitului pe profit, în condițiile prezentei legi, și denumite în continuare contribuabili:

- a) persoanele juridice române, pentru profitul impozabil obținut din orice sursă, atât din România, cât și din străinătate;
- b) persoanele juridice străine care desfășoară activități printr-un sediu permanent în România, pentru profitul impozabil aferent aceluui sediu permanent;
- c) persoanele juridice sau fizice nerezidente care desfășoară activități în România ca beneficiari ori parteneri împreună cu o persoană juridică română într-o asocierie sau o altă entitate ce nu dă naștere unei persoane juridice, pentru profitul realizat în România;
- d) persoanele juridice române și persoanele fizice rezidente, pentru veniturile realizate atât în România, cât și în străinătate din asocieri care nu dau naștere unei persoane juridice. În acest caz impozitul datorat de persoana fizică se calculează, se reține și se varsă de către persoana juridică;
- e) persoanele juridice străine care obțin veniturile prevăzute la art. 16, pentru profitul impozabil aferent acestor venituri.

Art. 2. - (1) Cota de impozit pe profit este de 25%, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.

Art. 4. - (1) Anul fiscal al fiecărui contribuabil este anul calendaristic.

Art. 7. - (1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, dintr-un an fiscal, din care se scad *veniturile neimpozabile* și se adaugă *cheltuielile nedeductibile*.

Art. 20. - (1) Plata impozitului pe profit se efectuează trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni din trimestrul următor. În acest scop profitul și impozitul pe profit se calculează și se evedențiază trimestrial, cumulativ de la începutul anului.

Art. 21. - (1) În cursul anului fiscal contribuabilii au obligația de a depune declarația de impunere până la termenul de plată a impozitului inclusiv, urmând ca, după definitivarea impozitului pe profit pe baza datelor din bilanțul contabil anual, să depună declarația de impunere pentru anul fiscal expirat, până la termenul prevăzut pentru depunerea situațiilor financiare.

.....

- (3) Contribuabilii sunt răspunzători pentru calculul impozitelor declarate și pentru depunerea în termen a declarației de impunere.
- (4) Declarația de impunere se semnează de către administrator sau de orice altă persoană autorizată, potrivit legii, să îl reprezinte pe contribuabil.”

Conform Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, acestea beneficiază de alt regim de impozitare: nu plătesc impozit pe profit ci impozit pe venit.

4. Ordonanță nr. 3 din 27 iulie 1992 privind taxa pe valoarea adăugată

„**Art. 1.** - Taxa pe valoarea adăugată este un impozit indirect, care se stabilește asupra operațiunilor privind transferul proprietății bunurilor, precum și asupra celor privind prestările de servicii.

Valoarea adăugată, în sensul prezentei ordonanțe, este echivalentă cu diferența dintre vânzările și cumpărările aceluiași stadiu al circuitului economic. Taxa se aplică asupra valorii adăugate la fiecare stadiu al circuitului economic și reprezintă un venit al bugetului de stat.

Art. 2. - În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprind operațiunile cu plata, precum și cele asimilate acestora, potrivit prezentei ordonanțe, efectuate de o manieră independentă de către persoane fizice sau juridice, privind:

- a) livrări de bunuri mobile și prestări de servicii efectuate în cadrul exercitării activității profesionale;
- b) transferul proprietății bunurilor imobiliare între agenții economici, precum și între aceștia și instituții publice sau persoane fizice;
- c) importul de bunuri și servicii.”

Ordonanță de urgență nr. 17 din 14 martie 2000 privind **taxa pe valoarea adăugată**:

„**Art. 17.** - În România se aplică următoarele cote:

A. Cota de 19% pentru operațiunile privind livrările de bunuri mobile și transferurile proprietății bunurilor imobile efectuate în țară, prestările de servicii, precum și importul de bunuri”

5. Foarte importante de asemenea sunt impozitele și taxele aferente salariilor, care sunt reglementate prin următoarele legi:

- Decret-lege nr. 54 din 5 februarie 1990 în care sunt precizate aspecte importante cu privire la **impozitul pe salarii**:

Art. 5 Încadrarea salariaților în întreprinderi mici se face pe bază de contract de muncă, cu respectarea prevederilor **Codului muncii**. Salarizarea se stabilește prin liberul acord al părților.

Salariații întreprinderilor mici beneficiază de drepturile de asigurări sociale ale personalului unităților de stat. Contribuția la asigurări sociale, contribuția pentru pensia suplimentară, cași impozitul pe salarii, se plătesc de întreprindere, în condițiile prevăzute de lege pentru unitățile de stat.”

- Legea 1 / 8 ianuarie 1991 privind **Constituirea și utilizarea fondului pentru plata ajutorului de șomaj**

„**Art. 21.** - Fondul necesar pentru plata ajutorului de șomaj și a alocației de sprijin se constituie din următoarele surse:

- a) o cota de 5% aplicată asupra fondului de salarii realizat lunar, în valoare brută, de persoanele fizice și juridice române și străine cu sediul în România care angajează personal român, precum și din veniturile realizate de persoanele fizice autorizate să presteze o activitate individuală și asociațiile familiale care își desfășoară activitatea în temeiul Decretului-lege [nr. 54/1990](#);
- b) o contribuție de 1% din salariul de bază lunar de încadrare brut, plătită de salariații persoanelor fizice și juridice prevăzute la lit. a);
- c) o contribuție de 1% din venitul lunar în valoare brută, obținut din munca prestată de către membrii cooperăției”

- Legea 49 din 25 mai 1992 privind **modificarea și completarea unor reglementări din legislația de asigurări sociale**

Art. 2. - Decretul nr. 389/1972 cu privire la contribuția pentru asigurările sociale de stat se modifică și se completează după cum urmează:

Pentru persoanele fizice și juridice care folosesc personal salariat, contribuția asigurărilor sociale de stat se stabilește diferențiat, astfel:

- a) 35% asupra câștigului brut realizat de salariații încadrați în grupa I de muncă
- b) 30% asupra câștigului brut realizat de salariații încadrați în grupa a II-a de muncă
- c) 25% asupra câștigului brut realizat de celelalte categorii de salariați
- d) 15% asupra salariului brut primit, dar nu mai puțin decât salariul minim brut pe țară, în cazul personalului casnic angajat de persoane fizice pentru îngrijirea persoanelor în vârstă, handicapaților și a copiilor”

- Legea 53 din 1 iunie 1992 privind **Fondul de risc și accident:**

Art. 13. - La data intrării în vigoare a prezentei legi se constituie "Fondul de risc și de accident", din următoarele surse:

- a) cotă de 1% aplicată asupra fondului de salarii realizat lunar de regiile autonome, societăți comerciale, organizații cooperatiste, de organizații economice străine cu sediul în România, de reprezentanțele din România ale societăților străine care angajează personal român și de persoanele fizice care utilizează munca salariată;
- b) donații ale persoanelor fizice și juridice din țară și străinătate, cu respectarea destinațiilor stabilite de donator;
- c) subvenție de la bugetul de stat din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, pentru completarea fondului în situația în care, prin sursele de la lit. a) și b), nu este acoperitor.

- Legea 145/24 iulie 1997 privind **contribuțiile la asigurările sociale de sănătate:**

„Art. 51. - Fondul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și fondurile caselor de asigurări de sănătate județene și a municipiului București se formează din:

- a) contribuții ale persoanelor fizice și juridice, în părți egale;
- b) subvenții de la bugetul de stat și de la bugetele locale;
- c) alte venituri.

Art. 52. - (1) Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările sociale de sănătate

(2) Cuantumul contribuției bănești lunare a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 7% și se aplică la venitul brut.

Art. 53. - (1) Persoanele juridice sau fizice care angajează personal salariat au obligația să rețină și să vireze casei de asigurări de sănătate teritoriale contribuția pentru sănătate datorată pentru asigurarea sănătății personalului din unitatea respectivă; acestea au obligația să anunțe casei de asigurări de sănătate orice schimbare care are loc în nivelul veniturilor.

(2) Persoanele fizice și juridice care angajează personal salariat au obligația plății contribuției pentru asigurările sociale de sănătate de 7%, raportat la fondul de salarii”

Pe lângă aceste impozitele enumerate se pot adăuga și o serie de alte taxe și impozite locale, care

sunt stabilite în funcție de necesitățile locale.